

deres vilje til forhandling. Hvorfor skulle forsamlingen så affærdige disse to lande ved at vedtage femmagtsforslaget?

Der næst talte nogle repræsentanter for de uforpligtede lande, deriblandt præsident *Nkrumah*, som sagde, at det australske forslag fuldstændig havde misforstået hensigten med femmagtsforslaget, og premierminister *Nehru*, som sagde, at det australske „såkaldte ændringsforslag“ ikke var nogen ændring, men et separat forslag. Det havde ingen substantiel idé, men var kun udtryk for utilfredshed med femmagtsforslaget.

Ved afstemningen om ændringsforslaget stemte kun de tre vestlige stormagter, Canada og Australien for, 45 lande stemte imod, og 43 afholdt sig fra at stemme.

Vestlige lande, som med betænkelighed havde set på den situation, som det australske ændringsforslag kunne føre til, gjorde en række forsøg på at tilvejebringe en tekst, hvorom alle parter kunne enes, og som kunne muliggøre en tilbagetrækning af det australske ændringsforslag. Ledende i disse kompromisdrøftelser var Argentina, Japan og Norge. På et vist tidspunkt bebudede forsamlingens formand fremlæggelse af et nyt ændringsforslag fra disse tre lande, men dette forslag kom aldrig på bordet, antagelig fordi det ikke var muligt at opnå den ønskede brede tilslutning til det.

I stedet fremsatte da Argentina et forslag om delt afstemning, der tog sigte på fra femmagtsforslaget at fjerne henvisningerne til præsidenten for USA og ministerpræsidenten for Sovjetunionen. Som en langvarig proceduredebat viste, stødte også dette forslag på den stærkeste modstand hos de fem forslagsstillere og deres nærmeste meningsfæller, som heri så en væsentlig afsvækkelse af deres eget forslags højtidelighed og kraft, hvorhos de fandt, at forslaget med denne æn-

dring ville blive faktisk urigtigt, fordi det talte om afbrudte kontakter, ikke mellem de to regeringschefer, men mellem de to lande. Som det argentinske forslag var stillet, måtte de ord, som ønskedes fjernet, have to tredjedele af stemmerne for at kunne forblive en del af forslaget. Dette opnåedes ikke, da de fleste vestlige og et stort antal latinamerikanske lande støttede ordenes fjernelse. De fem forslagsstillere drog herefter konsekvensen af deres syn på det ændrede forslag og trak det tilbage.

Under afstemningerne fulgte de fem nordiske lande indbyrdes afvigende linjer, idet Finland og Sverige fuldt ud fulgte femmagtsforslaget, medens Danmark, Norge og Island trods principiel sympati for femmagtsforslaget ønskede at medvirke til at nærme dette til, hvad der var acceptabelt for De Forenede Stater.

Henimod afslutningen af generaldebatten tog Indien et nyt initiativ ved at forelægge et resolutionsforslag af mere generel karakter. Heri opfordrer plenarforsamlingen — med en henvisning til nødvendigheden af at skabe større harmoni mellem landene uanset forskelle i deres politiske og økonomiske systemer — alle nationer til at afstå fra handlinger, som kan forøge den internationale spænding; appellerer til samarbejdet inden for FN; og opfordrer til at tage øjeblikkelige og konstruktive skridt vedrørende verdensfredens og fremskridtets påtrængende problemer.

Forslaget blev fremsat af den indiske forsvarsminister *V. K. Krishna Menon*, som talte den 17. oktober, og foruden Indien var 27 lande medforslagsstillere.

Det blev vedtaget enstemmigt af forsamlingen med de 91 tilstedeværende landes stemmer.

Dermed var generaldebatten til ende.

V. Valg.

I. Valg til sikkerhedsrådet.

(Dagsordenens punkt 15).

Argentinas, Italiens og Tunis' medlemskab af sikkerhedsrådet udløb 31. december 1960, og plenarforsamlingen skulle derfor vælge tre ikke-permanente medlemmer til rådet for en to-årig periode fra 1. januar 1961.

På forslag af Nigeria blev valget til sikkerhedsrådet (og til Det økonomiske og sociale Råd) den 11. november udskudt ved vedtagelse af et forslag i plenarforsamlingen derom. For forslaget stemte 51 lande, hovedsagelig østblokkens og afro-asiatiske, imod 38, deriblandt Danmark, Island, Norge og Sverige, medens 9 lande stemte blankt.